

Geven van 'tienden' een verplichting?

Onder christenen bestaan er diverse opvattingen over het geven van tienden. Voor de één móet deze gegeven worden omdat God dat in zijn woord zegt en het een voorwaarde voor dagelijkse zegen zou zijn; voor een volgende behoort het verplicht geven van eender welk bedrag tot de zog. rituele wetten van het Oude Testament en die dient de christen niet meer te onderhouden, want we zijn vrijgekocht van de wet Sinai; Voor weer anderen moet het geven geestelijk zoals een lofprijzing, opgevat worden; voor weer anderen is er voor de gelovige van het Nieuwe Testament geen enkele richtlijn wat de hoogte betreft, als je maar blijmoedig geeft; immers God heeft de blijmoedige gever lief (2Ko9:7). Hoe zit dat nu met die tienden?

Evangelien

Het geven van tienden was een normaal gebruik in de tijd van het Nieuwe Testament en dat zijn oorsprong vond in het gebod (Lv27:30), die dienden voor de levieten als 'beloning' voor hun werk bij de ontmoetingstent (Nm18:21-24). Kennelijk hadden de farizeeën er een werk van gemaakt om van al hun inkomsten tot op de kleinste hoeveelheid daarvan 10 procent af te dragen. Ze beroemden zich zelfs daarop, volgens gelijkenis die de Heer vertelt over de farizeeër en de tollenaar in Lk18:10-14. In zijn rede tegen de farizeeën, veroordeelt Hij hen dat zij zo bezig waren met deze tienden, dat zij het voornaamste van de wet, het oordeel, de barmhartigheid, trouw en de liefde van God nalieten (Mt23:23; Lk11:42). Gemakkelijk zou daarom kunnen worden geconcludeerd dat het geven van tienden niet meer belangrijk is omdat het bij het dienen van God aankomt op het meer gewichtige, nl. de morele kant van de wet (Lk11:42).

Echter dat is niet de bedoeling van de woorden van de Heer. De Heer zegt erbij in het evangelie van Mattheus (23:24) dat men deze dingen zou moeten doen en de andere niet nalaten. Het geven van tienden van alle inkomsten behoorde tot de normale verplichting, maar het meer belangrijke van de wet mocht daarom niet worden nagelaten.

Vrijgemaakt van de wet

Het onderwijs van de brieven van de apostelen leert ons dat de wet van Sinai en de daarbij behorende wetten geen gezag meer over ons als christenen hebben. We zijn zoals Paulus leert gestorven aan de wet om nu een ander te dienen, Hem die uit de doden is opgestaan om zo voor God vrucht te dragen (Rm7:5). Aan de uit de volken tot geloof gekomen Galaten betoogt hij Christus ons heeft vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden, zodat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de volken zou komen (Gl3:12,13). De verplichting tot het geven van tienden zoals dat behoort tot het systeem van de wet van Sinai kan daarom niet meer gelden voor hen die aan die wet zijn gestorven.

Hiermee lijkt de discussie beslecht. De gelovigen (uit de volken) zijn vrijgekocht van de vloek van de wet van Sinai. Wij hebben de Geest ontvangen op grond van geloof en niet op grond van werken van de wet (Gl3:2).

Abraham en Melchizédek

Maar is dat wel zo? Inderdaad, het geven van tienden was geboden in de wet van Sinai aan Israël (Lv27:30). Christus heeft de gelovige bevrijd van onder deze wet, met het oog op het verkrijgen van de zegen van Abraham. De gelovigen uit de volken zijn door het geloof bevrijd van de vloek van de wet om deel te krijgen aan de zegen van Abraham in Christus (Gl3:14). We worden daarom zelfs Abrahams nageslacht genoemd (Gl3:29)! In de geschiedenis van deze Abraham vinden we het geven van tienden voor het eerst in de Bijbel. Abraham (toen nog Abram) gaf tienden van alles aan Melchizédek als eerbetoon en dankzegging als antwoord op het brood, de wijn en de zegen van deze priester van de Allerhoogste, Schepper van de hemel en de aarde (Gn14:18-20). Deze gebeurtenis is ver vóór het moment dat God de wet op de Sinai geeft en kan daarom daarmee niet verbonden worden.

Dat Melchizédek een bijzonder type is van onze Heer in de heerlijkheid wordt duidelijk vanuit de Hebreeënbrieff (7:1-10). Deze verzen leren ons iets over de grootheid, het meerdere van de Zoon van God als eeuwige priester naar de orde van Melchizédek t.o.v. Levi, die om zo te zeggen in de schoot van Abraham tienden gaf aan Melchizédek.

In dit kader is er een opvallend vers in hoofdstuk 7: *En hier ontvangen sterfelijke mensen wel tienden, maar dáár iemand van wie getuigd wordt dat Hij leeft (vs8).*

Het gaat dus enerzijds over sterfelijke mensen (Levieten binnen het bestel van de wet) en anderzijds over iemand die leeft. Maar wie is deze persoon die leeft? In het betoog van de apostel wordt al sprekend van Melchizédek op Christus overgegaan. Jezus, de Zoon van God is nu als de Hogepriester naar de orde van Melchizédek in de hemel en leeft voor altijd (5:10). Het is duidelijk van wie de Levieten onder het bestel van de wet tienden ontvingen. Maar van wie neemt onze Priester dan nu tienden in ontvangst?

Dit kan niet anders zijn dat het gaat over ons die geloven, die vertrouwen stellen in deze Priester die eens voor altijd het offer volbracht heeft en leeft tot in alle eeuwigheid. Zoals indertijd Abraham tienden gaf als een eer- en dankbetoon aan Melchizédek, de priester van de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde, zo geven wij als nageslacht van Abraham (door geloof geworden) tienden als eer- en dankbetoon op de zegen van onze Melchizédek, de eeuwige priester in de tegenwoordigheid van de Allerhoogste.

Tienden als eerstelingsgave

Toen Abraham van de strijd terugkeerde ontmoette hij Melchizédek en gaf hem van alles de tienden (Gen14:20). Deze priester van God kreeg **als eerste** een deel van de buit. Hij kreeg niet het overschot aan het eind van de verdeling van de buit, maar ontving als eerbetoon het beste deel van de buit.

De Bijbel kent het principe van de eerstelingen, die voor de Heer zijn. In Ex13:2, 12, 13 worden de eerstelingen van de mens en dier als eigendom van de Heer genoemd. Van de vruchten moest zelfs het beste deel van de eerstelingen aan de Heer geofferd worden (Ex23:19). Daarom lezen we in Spr3:9-10: *“Vereer de Heer met uw rijkdom en met de eerstelingen van al uw inkomsten, dan zullen de schuren met overvloed gevuld worden en uw perskuipen van most*

overstromen". Tien procent van onze inkomsten als eerste reserveren voor de Heer is daarom een uiting van onze dankbaarheid en het vereren van de Heer.

Tienden als een offer

Dat het geven van tienden als een offer als een normale zaak gezien wordt, dient ons niet te verbazen. De gelovigen van het Nieuwe Testament zijn een priestervolk (1Pt2:5), waarbij het offeren een normale zaak is. Aan het eind van de brief aan de Hebreeënen (13:15,16) is er sprake van offers die wij brengen. Het gaat om offers van lofprijzing, weldadigheid en mededeelzaamheid. Het geestelijke en materiële worden hier samen genoemd. Daarom dat we in de gemeente God prijzen en tegelijkertijd collecten houden zodat we in beiden onze God eren en verheerlijken.

Het zijn de tienden die wij als eer- en dankbetoon geven aan de eeuwige priester naar de orde van Melchizédek, onze Here Jezus Christus.

Zou aan de mate van geven onze waardering voor onze Heer af te meten zijn? Daarom, laten we de volle tienden als eersteling geven aan onze Melchizédek, zodat God, de allerhoogste daarin verheerlijkt wordt. We hebben alle reden ertoe vanwege de zegen die we steeds van Hem ontvangen.

Offers worden niet gegeven om daardoor zegen te verwerven. Eerst was er de gaven en zegen van Melchizédek aan Abraham en als antwoord daarop kwam het eer- en dankbetoon van Abraham (Gn14:18-20) in het geven van de tienden van de buit.

De Heilige Geest is nu op aarde, en brengt in herinnering het onderwijs van de Heer. Misschien moet Hij bij ons in herinnering brengen die farizeeër van de gelijkenis uit Lukas 18 (en met hem, alle farizeeën) die roemde in een eenzijdig vasthouden aan het gebod? Bij hem was het exact geven van tienden van elke inkomst de eenzijdigheid. Wat zou het bij ons zijn? Een eenzijdig aandacht aan de lofoffers en het vergeten van de eerstelingen?